DZIENNIK URZĘDOWY
WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 25 marca 2016 r.

Poz. 1847

Elektronicznie podpisany przez:
KRZYSZTOF NOWAK; Śląski Urząd Wojewódzki
Data: 2016-03-25 08:00:51

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.1.27.2016
WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 4 marca 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 1515 ze zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (teks jednolity Dz. U. z 2015 poz. 199 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Rady Miejskiej Cieszyna nr XVIII/165/16 z dnia 28 stycznia 2016 r. *w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania miasta Cieszyna, obejmującego teren po północnej stronie ul. Wiślańskiej* **w całości.**

UZASADNIENIE:

Rada Miejska Cieszyna w dniu 28 stycznia 2016 r. podjęła uchwałę nr XVIII/165/16. *w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania miasta Cieszyna, obejmującego teren po północnej stronie ul. Wiślańskiej*.

W dniu 4 lutego 2016 r., stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 cytowanej ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej: ustawą o planowaniu), przekazano organowi nadzoru wymienioną na wstępie uchwałę wraz z załącznikami w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawa.

Pismem z dnia 1 marca 2016 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu, § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 zwanego dalej rozporządzeniem), a także przepisów §25 ust. 1 w związku z § 143 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz.U. Nr 100, poz. 908 ze zm. zwanego dalej technikami prawodawczymi).

W § 19 pkt 4 i 5 przedmiotowego planu dla terenu zabudowy produkcyjnej i usługowej o symbolu 1P/U wprowadzono nakaz zagospodarowania jako terenu zieleni izolacyjnej z jednoczesnym zakazem lokalizacji budowli i urządzeń dla pasa terenu *„który zawarty jest pomiędzy ustaloną nieprzekraczalną linią zabudowy biegnącą wzdłuż północnej granicy terenu 1P/U a południową granicą terenów zabudowy mieszkaniowej w rejonie ul. Kępnej, jako terenu zieleni izolacyjnej”*. Jednocześnie na rysunku planu w żaden sposób nie wskazano granic obszaru dla którego wprowadzono dodatkowe ustalenia. Teren, zgodnie z definicją zawartą w § 5 pkt 7 przedmiotowej uchwały, oraz w myśl ustawy o planowaniu, to wyznaczona na rysunku planu liniami rozgraniczającymi część obszaru objętego planem, o określonym przeznaczeniu i określonych zasadach zagospodarowania. Należy zauważyć, że w obszarze objętym planem nie zostały wskazane żadne

tereny mieszkaniowe, nie jest jasne zatem o jakie tereny mieszkaniowe chodzi, czy o tereny wyznaczone w innym planie, czy też o tereny leżące poza granicami planu, które na chwilę jego uchwalenia były faktycznie zagospodarowane jako mieszkaniowe. Samo określenie wzdłuż północnej granicy terenu 1P/U również nie jest jednoznaczne, gdyż granice wskazanego terenu przebiegają między innymi w kierunku północnym i północno-wschodnim. Stosownie do przepisu art. 4 ust.1 ustawy o planowaniu celem planu jest ustalenie przeznaczenia terenu oraz określenie sposobów jego zagospodarowania. Przez brak jednoznacznego wskazania, dla której części terenu 1P/U obowiązuje nakaz zagospodarowania zielenią izolacyjną wyrażony w § 19 pkt 4 oraz zakaz lokalizowania budowli i urządzeń wynikający z pkt 5, nie dopełniono wymogu wynikającego z powyższego przepisu. Nie jest bowiem jasne w jakim obszarze planu obowiązują ustalone zasady zagospodarowania. W myśl art. 25 ust. 1 technik prawodawczych *„przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować”.* Tak sformułowane ustalenia planu budzą wątpliwości interpretacyjne a co za tym idzie powyższy przepis nie będzie prawidłowo stosowany.

Ponadto zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy oraz § 4 pkt. 6 rozporządzenia w planie miejscowym obowiązkowo określa się parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu do których należą linie zabudowy, wielkość powierzchni zabudowy, minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej, maksymalna wysokość projektowanej zabudowy oraz geometria dachów. W § 20 przedmiotowej uchwały określono przeznaczenie terenu o symbolu 1RW jako rekreacyjno-wypoczynkowe, ustalając jednocześnie możliwość lokalizacji obiektów budowlanych związanych z hodowlą i połowem ryb oraz budowli związanych z rekreacją, turystyką i wypoczynkiem. Jednocześnie dla tego terenu określono jedynie wysokość zabudowy. Jeśli teren został przeznaczony pod zabudowę, należało określić wymagane wskaźniki. Brak obligatoryjnych parametrów istotnie narusza cytowane przepisy. Marginalnie należy wskazać, że wielkość przedmiotowego terenu poddaje w wątpliwość jakąkolwiek możliwość zagospodarowania go zgodnie z planem.

Dodatkowo w § 9 ust. 2 oraz na rysunku planu gmina określiła granicę chronionego krajobrazu „Cieszyńskie Pogórze” ustalając jednocześnie w § 9 ust. 3, że przy zagospodarowaniu terenów na tym obszarze należy uwzględnić warunki określone w akcie prawnym ustanawiającym tą formę ochrony. Tak wprowadzone wskazanie jest niejasne i również narusza art. 25 ust. 1 technik prawodawczych. Należy zauważyć, że przepisy planu winny wyraźnie wskazywać jak adresat planu ma się zachować. Jeśli więc dany obszar objęty jest ochroną na podstawie przepisów odrębnych i w związku z tym narzucone są dodatkowe warunki przeznaczenia i zagospodarowania terenów w obrębie tego obszaru, plan miejscowy winien to uwzględniać poprzez nałożenie odpowiednich zakazów, nakazów i dopuszczeń bądź jednoznacznie wskazywać w jakim akcie prawnym zawarte są dodatkowe wymogi.

W § 5 kwestionowanego planu zdefiniowano wysokość zabudowy w odniesieniu do budynku jako: *„wysokość budynku liczoną od poziomu terenu przy głównym wejściu do budynku do najwyżej położonej krawędzi dachu”*. Należy zauważyć, że wysokość budynku jest już zdefiniowana w przepisach prawnych to jest w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (tekst jednolity Dz. U. z 2015 poz. 1422).

Tego typu inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne. Stanowione przez organy jednostek samorządu terytorialnego akty prawa miejscowego winny regulować kwestie wynikające z delegacji ustawowej w taki sposób, by przyjęte w oparciu o nią normy uzupełniały przepisy powszechnie obowiązujące. Ustawodawca, formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego, przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym, w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt jest skierowany. Przez to też z istoty aktu prawa miejscowego wynika niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtarzaniu bądź modyfikacji wiążących go norm o charakterze powszechnie obowiązującym.

Dodatkowo w § 18 ust. 1 pkt 2 przedmiotowego planu, określając zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji, dopuszczono podział nieruchomości na terenie 1P/U w celu wydzielenia działek gruntu o szerokości nie mniejszej niż 8 m pod pasy drogowe dróg wewnętrznych. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji powinny określać układ komunikacyjny wraz z parametrami i klasyfikacją

dróg, oraz warunki jego powiązania z układem zewnętrznym, a także wskaźniki w zakresie komunikacji w szczególności ilość miejsc parkingowych, a nie warunki dotyczące podziału nieruchomości.

Wyżej przedstawione przekroczenie naruszenia zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zgodnie z art. 28 ustawy o planowaniu, winny skutkować uchyleniem uchwały w całości lub w części.

Mając na uwadze wyżej wymienione zarzuty, uzasadnione jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała